

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., v právní věci žalobce: **L. C. A.**, st. příslušnost, t.č. bytem, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 7. 2017, č. j. OAM-307/ZA-ZA11-VL18-2017,

t a k t o:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.
- IV. Ustanovenému tlumočníku Mgr. I. R., bytem J. 10, B., **se p ř i z n á v á** odměna za tlumočnický úkon v celkové výši **700 Kč**, která mu bude vyplacena do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Krajského soudu v Brně.

O d ů v o d n ě n í:

- I. Vymezení věci

Žalobou ze dne 10. 8. 2017 doručenou téhož dne Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 7. 2017, č. j. OAM-307/ZA-ZA11-VL18-2017 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto, že žalobci se mezinárodní ochrana podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.

II. Napadené rozhodnutí

V napadeném rozhodnutí žalovaný vycházel zejm. z údajů poskytnutých žalobcem k žádosti o udělení mezinárodní ochrany a při pohovoru dne 27. 4. 2018. Z nich vyplývá, že žalobce nemá žádné politické přesvědčení a není členem žádné politické strany. Je ženatý a má dvě děti. Jeho rodina žije na Kubě. K důvodům podání žádosti uvedl, že do ČR mu umožnil odjet jeho otec, který zde žije. Na Kubě podle jeho názoru člověk pracuje a nevidí výsledky své práce, nemůže si vydělat, aby měl dostatek jídla. O mezinárodní ochranu v ČR požádal proto, aby si zde legalizoval pobyt a mohl zde pracovat. Po příjezdu do ČR žil celou dobu v domě svého otce pana F. C. A., který tu žije od roku 1991 a má v ČR již občanství. Dále tu má tři bratry. Dále žalobce sdělil, že měl ve vlasti rovněž potíže s podnikem, kterému dodával mléko z farmy, protože mu nechtěli zaplatit. Přestože řešil situaci skrze orgán C. (rejstřík dobytka), bylo to k ničemu, neboť vše se vyřešilo v rámci ředitelství. Následně požadovali po žalobci zaplacení pokuty za to, že nedodal 170 litrů mléka. Přes tento incident žalobce ale tomuto podniku dále dodával mléko, neboť to byl jediný podnik v jeho zóně zabývající se touto činností. V tomto odvětví podnikal od svých dvaceti let a taková věc se mu stala jen jednou. Jiné problémy žalobce neměl. Potvrdil, že neměl potíže se státními orgány ani kvůli své rase, národnosti, pohlaví či náboženskému přesvědčení. Do budoucna by si rád vyřídil české doklady, aby tu mohl pracovat.

Žalovaný vycházel při posouzení žádosti žalobce z jeho výpovědi a z informací o zemi původu, mj. z Výroční zprávy Human Rights Watch 2017 ze dne 12. 1. 2017 a Výroční zprávy Amnesty International 2017. Nejprve hodnotil podmínky pro udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu podle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu a dospěl k závěru, že žalobce nebyl v zemi původu pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ani nemohl pocítovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu.

Pokud jde o tvrzené ekonomické obtíže a špatnou ekonomickou situaci v zemi původu, nelze podřadit pod důvody pro udělení azylu. Žalovaný uvedl, že si je vědom ekonomických obtíží, avšak to nečiní ze žalobce uprchlíka ve smyslu Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951, neboť špatná ekonomická situace se týká veškerého obyvatelstva Kubu. Situace žalobce v zemi původu pak byla oproti ostatním spíše lepší, a to díky vlastnímu hospodářství. Žalovaný zdůraznil, že žalobce má na Kubě ženu a dvě nezletilé děti, a poukázal i na podporu jeho otce. Ohledně incidentu týkajícího se kvality mléka žalovaný uvedl, že tento rozhodně nebyl důvodem pro odchod žalobce z vlasti (ani to žalobce netvrdil) a navíc se žalobce neobrátil na žádné kompetentní orgány ve své vlasti, naopak dále s tímto podnikem obchodoval. Přání žalobce setrvat v ČR, aby mohl své rodině zajistit lepší život, žalovaný nevyhodnotil jako azylově relevantní, neboť žalobce nevyužil možnosti zajistit si pobytové oprávnění podle zákona o pobytu cizinců, ačkoliv mu v tom nebránila žádná překážka.

Dále se žalovaný zabýval splněním podmínek ustanovení § 13 odst. 1 zákona o azylu se závěrem, že žádnému z rodinných příslušníků žalobce nebyl udělen azyl. Dále žalovaný hodnotil možnost udělení tzv. humanitárního azylu (§ 14 zákona o azylu). Žalovaný neshledal žádný důvod zvláštního zřetele hodný pro udělení této formy azylu, přičemž znovu poukázal na rodinnou a ekonomickou situaci žalobce.

K podmínkám pro udělení doplňkové ochrany žalovaný uvedl následující. Žalobce neuvedl a žalovaný nenalezl žádné skutečnosti, na základě nichž by mohla žadateli hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením či vykonáním trestu smrti. Dále se žalovaný zabýval otázkou, zda případným návratem žalobce do vlasti nedojde k ohrožení jeho osoby ve smyslu porušení čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod. Žalobce popřel, že by někdy měl potíže s kubánskými úřady a ze země vycestoval zcela legálně a bez potíží. S ohledem na tyto okolnosti a absenci trestního stíhání žalobce není žádný objektivní důvod pro domněnku, že by se v jeho případě mělo po návratu do vlasti něco změnit. Za tím účelem se žalovaný zabýval v kontextu právní úpravy migrace na Kubě (migrační zákon Kubánské republiky č. 1312 ze dne 20. 9. 1976) možnostmi návratu na Kubu a jeho důsledky a dospěl k závěru, že neshledal překážky bránící žalobci v návratu do země původu, ani okolnosti, které by vedly v případě jeho návratu do vlasti k ohrožení jeho osoby nebezpečím vážné újmy ve smyslu ustanovení § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu.

Žalovaný se zabýval také tím, zda by případné vycestování žalobce nepředstavovalo rozpor s mezinárodními závazky ČR. Žalovaný sice hovořil o tom, že v ČR žije jeho otec a jeho bratři, nicméně konstatoval, že právo na respektování čl. 8 Úmluvy se vztahuje na skutečné rodinné vazby, tzn. dlouhodobé a intenzivní vztahy (dlouholeté manželství či rodinu s dětmi), aby bylo možno vyloučit reálnou možnost případného následování ostatních členů rodiny do země původu vyhošťované osoby. V případě žalobce a jeho rodiny v ČR však žalovaný takový druh rodinných vztahů neshledal, přičemž poukázal na to, že nejbližší členové jeho rodiny žijí na Kubě.

Z uvedených důvodů žalovaný shledal, že v případě žalobce nebyly naplněny podmínky zákona o azylu, a proto nebyla mezinárodní ochrana udělena.

III. Žaloba

V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobce uvedl, že na Kubě je špatná sociální a politická situace. On sám má neustálé konflikty s policejními složkami, konkrétně s dvojicí policistů, kteří žijí ve stejné oblasti jako on. Chtěl by na území ČR legalizovat svůj pobyt a začít zde pracovat. Na Kubě je dlouhodobě nemožné získat jiný pobyt pro území ČR než krátkodobé vízum, a to proto, že rodina vycestované osoby je poté v hledáčku místních úřadů, které jí ztěžují život. Žalobce se pro ČR rozhodl proto, že na jejím území má dvě sestry, bratra a otce, kteří mají občanství ČR.

Vůči napadenému rozhodnutí žalobce namítl nedostatečné zjištění skutkového stavu věci a porušení ustanovení § 3, § 50 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v rozhodném znění. Napadené rozhodnutí trpí formální vadou, neboť na území ČR jsou dvě sestry a bratr, nikoliv tři bratři. Poukázal na zprávu Amnesty International 2016/2017, podle níž roste počet svévolných zadržení od roku 2015. Navíc žalovaný si nemohl vytvořit úplný obraz o stavu věci bez důvodných pochybností, neboť Amnesty

International nezískala povolení státních institucí k návštěvě. V napadeném rozhodnutí se uvádí, že státní orgány Kuby mají dokonalý přehled o vycestování svých občanů, z čehož plyne, že překročení doby na území jiného státu je sledováno a pro správní orgány je zjiitelná informace o tom, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu. Proto jsou obavy žalobce z návratu do vlasti oprávněné. Co se týká neuvedení hlavního azylového důvodu spočívajícího v tom, že žalobce vlastní na Kubě statek a hospodářská zvířata, žalobce se obával tyto informace uvést. Nebyl si jistý, zda se tyto informace nedostanou na Kubu a nezpůsobí jeho rodinné problémy. Konečně žalobce namítl, že při tlumočení jeho pohovoru v řízení o udělení mezinárodní ochrany došlo k procesnímu pochybení.

IV. Vyjádření žalovaného

Žalovaný k žalobním námitkám uvedl, že je nepovažuje za důvodné. Žalobce byl prokazatelně (viz protokol o pohovoru ze dne 27. 4. 2017 – str. 13 ve spise) informován, že správní orgán dbá při zjišťování skutečného stavu věci na ochranu jeho osobních údajů, a to především ve vztahu ke státním orgánům země jeho původu. Současně byl poučen o povinnosti poskytovat správnímu orgánu nezbytnou součinnost a uvádět pravdivé a úplné informace nezbytné pro zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Pokud se i navzdory této skutečnosti rozhodl nesdělít správnímu orgánu skutečné důvody, pro něž o mezinárodní ochranu žádá, jde o jeho soukromé rozhodnutí, které nelze žalovanému následně přičítat a dovolávat se nezákonnosti jeho postupu či na jeho základě vydaného správního rozhodnutí. Vzhledem k obsahu sdělení žalobce v průběhu správního řízení nemůže být sporu o tom, že v žalobě prezentuje informace, které mohl učinit součástí své výpovědi již v době před vydáním správního rozhodnutí. Za současné situace se takový krok žalobce nutně jeví jako účelový, konaný s cílem zvrátit pro něj aktuálně nepříznivý výsledek správního řízení ve věci mezinárodní ochrany. Nadto v pohovoru na dotaz, zda měl v minulosti nějaké problémy se státními orgány, úřady, soudy, policií či armádou, poskytl jednoznačně negativní odpověď. Popsal jediný problém související s odběrem mléka, kdy byl v minulosti nucen ve výsledku zaplatit pokutu. Sám sdělil, že se stávaly drobné věci, ale takto závažná věc se stala pouze jednou. Takové potíže dle jeho slov zažívali i ostatní farmáři, jelikož spolupracující podnik neplnil své sliby. Tvzení, že žalobce do protokolu uvedl, že jako Kubáncem nemůže o problémech s kubánskými bezpečnostními složkami mluvit, protože by mu hrozilo po návratu nebezpečí ze strany kubánských úřadů, nemá oporu ve správním spise. Žalovaný odkázal na obsah odůvodnění napadeného rozhodnutí a opětovně shodně s ním shrnul, že žalobce nevyužil dostupné právní prostředky k ochraně svých práv v zemi své státní příslušnosti, navíc jeho problémy co do intenzity či důvodů ani nelze označit jako azylově relevantní pronásledování. K uvedenému žalovaný odkázal na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, dokládající podstatný význam obsahu výpovědi žadatele o mezinárodní ochranu, aby unesl břemeno tvzení.

K námitkám stran tlumočení správní orgán konstatuje, že pohovor byl se žalobcem veden ve španělském jazyce za přítomnosti tlumočnice tohoto jazyka. Možnost zpětného přetlumočení protokolu o pohovoru žalobce odmítl a bez připomínek jej podepsal. Pokud měl k výkonu tlumočnické výhrady, měl této možnosti využít, správní orgán o nich informovat a domáhat se opravy či doplnění protokolu. Stejně odmítavý postoj ostatně zaujal žalobce v odpovědích na dotazy správního orgánu v rámci úkonu seznámení s podklady pro rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany dne 28. 6. 2017. Žalovaný dodal,

že správní spis neobsahuje v žalobě uváděnou žádost o překlad všech dokumentů do žalobcova mateřského jazyka, o níž se v žalobě zmiňuje, a žalobce nedoložil, že by podobné podání ve vztahu k žalovanému správnímu orgánu realizoval. Žalovaný trvá na tom, že žalobce měl dostatek příležitosti seznámit se podrobně s podklady pro rozhodnutí ve španělském jazyce prostřednictvím tlumočnice, čehož však z vlastní vůle nevyužil. Součástí spisového materiálu je rovněž protokol o předání rozhodnutí, v němž žalobce vlastnoručním podpisem potvrdil, že byl s jeho obsahem seznámen ve španělském jazyce, obsahu rozhodnutí včetně poučení rozumí a ke dni sepsání protokolu (31. 7. 2017) přebírá originální výtisk rozhodnutí do vlastních rukou. Námitka týkající se nesprávného uvedení údaje o žalobcových sourozencích přítomných v ČR není dle názoru žalovaného způsobilá zpochybnit správnost a zákonnost jím vyslovených závěrů v napadeném rozhodnutí. Jednak ji žalobce měl a mohl uplatnit v závěru pohovoru při jeho zpětné kontrole, jednak jde pro rozhodování ve věci mezinárodní ochrany o skutečnost nezásadní. Za účelem řádného zjištění skutečného stavu věci shromáždil správní orgán podkladové informace, s nimiž měl žalobce možnost se seznámit, případně rozporovat jejich použitelnost či navrhnout jejich doplnění. K ničemu takovému ale z žalobcovy strany v průběhu správního řízení nedošlo. Žalovaný nezpochybňuje problematickou situaci v zemi, brání se např. monitorování dodržování lidských práv ze strany Amnesty International, jak uvádí žalobce. Jak však správní orgán v odůvodnění rozhodnutí poukázal, na základě informace MZV ČR č. j. 913285/2017-LPTP ze dne 15. 3. 2017, poskytnuté ZÚ ČR v Havaně, k nedodržování migračního zákona, který byl novelizován v roce 2012, dochází v nepříliš vysokém počtu případů, a to zejména vůči některým opozičním aktivistům, k nimž žalobce už s ohledem na jeho výpověď radit nelze. V této souvislosti žalovaný připomíná, že si je vědom svých povinností, stanovených v § 19 zákona o azylu, souvisejících s ochranou žadatelů o mezinárodní ochranu. Závěrem podotýká, že k legalizaci pobytu na zdejšího území je za absence důvodů relevantních z hlediska mezinárodní ochrany třeba využít příslušných institutů zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

V. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud v první řadě zkoumal, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž v této souvislosti shledal, že žaloba byla podána osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), ve lhůtě stanovené ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu, a rovněž se jedná o žalobu přípustnou.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“).

Krajský soud ve věci nařídil jednání, neboť žalobce nesouhlasil s rozhodnutím věci bez nařízení jednání. Ústní jednání se konalo dne 24. 4. 2018 za přítomnosti žalobce, ustanoveného tlumočnicka a zástupkyně žalovaného. Krajský soud při jednání nejprve vyslechl procesní návrhy obou stran. Žalobce pouze stručně zmínil, že měl v zemi původu problémy s policií a poté byl zadržen. Zažíval v zemi původu vážné a nepříjemné životní

situace. K dotazu soudu žalobce uvedl, že nemá představu, kterou z forem mezinárodní ochranu mu měl žalovaný udělit. Tvzení žalobce o zajištění policií se váže k žalobnímu tvrzení o dvou dnech strávených ve vazbě v roce 2015, kdy byl žalobce nejprve týden ve vazbě a poté zadržen na dva dny. Žalovaný odkázal na své písemné vyjádření k věci. Soud poté shrnul obsah soudního a správního spisu.

Ze správního spisu krajský soud zjistil, že se žalobcem proběhl pohovor dne 27. 4. 2017 za účasti tlumočnice z jazyka španělského E. K., která složila tlumočnický slib téhož dne. Krajský soud ověřil, že správní spis obsahuje zprávy o zemi původu citované žalovaným v napadeném rozhodnutí, včetně Výroční zprávy Amnesty International 2016/17 – Situace v oblasti lidských práv a ve světě, obsahující pasáž týkající se zatýkání a zdržování osob.

Žalobce proti obsahu správního spisu neměl námitky. K dotazu soudu žalobce doplnil, že jeho rodina na Kubě je zajištěna tak, že žijí v jeho domě a jeho matka jim pomáhá. Žalobce navrhl provedení důkazu výsledkem otce žalobce pana F. A. C. A., který by měl vypovídat o rozhodnutí žalobce opustit Kubu a přijet do ČR. Dále navrhl, aby byl vyslechnut i on sám. Žalovaný s uvedenými důkazními návrhy vyslovil nesouhlas. Krajský soud oba důkazní návrhy zamítl. Poté ukončil dokazování ve věci a po vyslechnutí konečných návrhů ve věci přikročil k vydání rozhodnutí o věci samé.

Žaloba **není důvodná.**

Podle § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, *„bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec: a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“*

Podle ust. § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu platí, že *„[d]oplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje: a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“*

Podle ust. § 14 zákona o azylu platí, že *„[j]estliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.“* Podle ustálené judikatury smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu

jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu (viz k tomu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, čj. 2 Azs 8/2004-55, přístupný na www.nssoud.cz)

Krajský soud ve světle uplatněných žalobních bodů přezkoumal napadené rozhodnutí komplexně, neboť žalobce jednoznačně neupřesnil, zda brojí pouze proti rozhodnutí žalovaného o neudělení azylu, anebo spíše proti neudělení doplňkové ochrany. V posuzované věci krajský soud vycházel ze skutkového stavu zjištěného ve správním řízení, který nikterak více nedoplňoval prováděním dokazování. Krajský soud se zabýval zákonností napadeného rozhodnutí v intencích vznesených žalobních námitek.

K tvrzené špatné ekonomické situaci na Kubě krajský soud uvádí, že tvrzení žalobce v tomto ohledu nejsou zcela konzistentní, neboť na jedné straně žalobce uvedl, že se dlouhodobě živí chovem dobytka a prodejem mléka, v souvislosti s čímž mělo dojít i ke konfliktu žalobce s tamějším režimem (vazba a zajištění žalobce na několik dnů). Ani sám žalobce netvrdil, že k tomuto zásahu vůči jeho osobě mělo dojít v důsledku politických důvodů, a v kontextu ostatních jeho tvrzení je spíše zřejmé, že tento konflikt vyplynul v důsledku uplatnění hospodářských kontrolních mechanismů vůči rolníkům hospodařícím samostatně na venkově. Z jeho tvrzení nevyplývá, že by snad vládnoucí režim měl zájem jeho hospodářství zlikvidovat, zbavit ho majetku či jakkoliv ohrožovat jeho rodinu. Pokud mělo být hlavním azylovým důvodem vlastnictví výrobních prostředků, nelze ho považovat za věrohodný ani přesvědčivý důvod v kontextu ostatních tvrzení žalobce. Jelikož sám žalobce nespécifikoval, ke které formě mezinárodní ochrany se mají tyto námitky vztahovat, krajský soud souhrnně konstatuje, že tyto okolnosti nezavdávají důvod pro udělení ani jedné z forem mezinárodní ochrany, neboť je zcela zřejmé nelze považovat za projev pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu, ani za nebezpečí vážné újmy ve smyslu ustanovení § 14a zákona o azylu. Konečně krajský soud v tomto ohledu nepovažoval za nutné provádět jakékoliv další důkazy (navrhovaným výslechem žalobce či výslechem jeho otce), neboť žalobce měl dostatečnou příležitost osvětlit svůj příběh ve správním řízení, přičemž pokud dodatečně pro účely soudního řízení správního některé své výpovědi (nikoliv zásadně) pozměnil či upravil, nelze to chápat jinak než jako účelový postup, který postrádá jakoukoliv věrohodnost. Otec žalobce navíc žije již dlouho v ČR a těžko by mohl svou výpověď jakkoliv přispět k objasnění aktuálního vztahu svého syna ke kubánskému režimu. Krajský soud rozumí tomu, že v případě legalizace pobytu v ČR a získání zaměstnání by žalobce mohl zlepšit svou sociální a ekonomickou situaci a pomoci své rodině na Kubě, ale k tomu institut mezinárodní ochrany neslouží.

Ke tvrzené rodinné situaci žalobce krajský soud poukázal na to, že žalobce má svou nejbližší rodinu na Kubě (manželku a dvě nezletilé děti), přičemž rodinné vazby žalobce na území ČR nepostačují na udělení azylu za účelem sloučení rodiny ani humanitárního azylu. Krajský soud rovněž nepřehlédl, že tvrzení žalobce o tom, že jeho otec F. C. A. trpí vážnou srdeční chorobou, bylo vzneseno až v průběhu žalobního řízení, a není tedy věrohodné. Je nepochybně zvláštní, že žalobce ponechal na Kubě bez jakékoliv ochrany celou svou nejbližší rodinu a odjel za svým otcem do ČR, ačkoliv tvrdí, že vycestované

osoby a jejich rodina jsou takřkajíc v hledáčku vládnoucího režimu. Jednání žalobce tedy vyznívá krajně nevěrohodně, přičemž jeho situaci žalovaný zcela správně nevyhodnotil jako relevantní ani z pohledu tzv. humanitárního azylu (§ 14 zákona o azylu), neboť jednoznačně nenaplnuje podmínky případu zvláštního zřetele hodného.

Krajský soud neshledal jako důvodnou ani námitku obsahem zprávy Amnesty International 2016-2017, jakkoliv žalobcem citovaná pasáž je obsažena v této zprávě, nicméně týká se pouze politicky aktivních skupin osob, k nimž ovšem žalobce – jak plyne z jeho vlastních výpovědí i zjištěných okolností – rozhodně nepatří. Krajský soud tedy nemá za to, že by osobě žalobce mělo z azylově relevantních důvodů hrozit svévolné zadržení. Důvodnou tedy nelze shledat ani námitku, že Amnesty International nemá bezprostřední informace o zemi původu žalobce, neboť jí kubánská vláda znemožňuje provádět kontrolní šetření. Problémy žalobce v jeho vlasti nemají politický, náboženský ani rasový podtext, a ani z důvodu jeho zážitku se zadržením v důsledku nehody ohledně kvality dodávaného mléka nelze považovat jeho osobu za nepřítele vládnoucího režimu. Pokud žalobce až v žalobě žalobce tvrdil, že má neustálé potíže s bezpečnostními složkami na Kubě, je toto tvrzení ve vztahu k celému azylovému příběhu žalobce zcela nepřesvědčivé a ani při jednání dne 24. 4. 2018 žalobce toto tvrzení nijak nepodložil či nerozvedl. Krajský soud tedy nepřisvědčil žalobci, že by mu měla v zemi původu hrozit vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu.

K poslední skupině námitek směřujících k okolnostem tlumočení obsahu protokolu o pohovoru ze dne 27. 4. 2017 krajský soud uvádí, že ze správního spisu je patrné, že pohovor byl tlumočen za přítomnosti tlumočnice ze španělštiny, přičemž žalobci bylo nabídnuto zpětné přetlumočení obsahu protokolu, avšak žalobce tohoto práva nevyužil. Tvrzení žalobce, že mu bylo sděleno, že má bez další kontroly protokol podepsat, tedy nemá oporu ve správním spisu. Ve shodě se žalovaným krajský soud konstatuje, že žalobcem vytýkané nedostatky odůvodnění napadeného rozhodnutí ohledně sourozenců žalobce na území ČR nemají vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť sourozenecké vazby na území ČR byly žalovaným správně vyhodnoceny jako irelevantní z pohledu hodnocení podmínek pro udělení azylu (§ 13 zákona o azylu) i doplňkové ochrany (§ 14b odst. 2 zákona o azylu).

VI. Závěr a náklady řízení

Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud rozhodl o žalobě tak, že ji v plném rozsahu zamítl, jak je ve výroku I uvedeno.

Výrok II o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti, a proto mu krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, jak je ve výroku III tohoto rozsudku uvedeno.

Ustanovenému tlumočnickovi Mgr. I. R. byla přiznána odměna za podání tlumočnického úkonu v rozsahu tlumočné podle náročnosti a míry odborných znalostí potřebných k realizaci tlumočnického úkonu ve výši 700 Kč, a to ve smyslu ustanovení § 17 odst. 1 pol. 1 vyhl. č. 37/1967 Sb., v částce 350 Kč za jednu hodinu (tzn. celkem za dvě

hodiny trvání jednání dne 24. 4. 2018). Odměna za tlumočnický úkon bude ustanovenému tlumočnickovi vyplacena ve lhůtě 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozsudku, jak je ve výroku IV. uvedeno.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 24. dubna 2018

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.